

fastsættes til 300 Kr. aarlig. I Henseende til Størrelsen af disse Understøttelser ville Skovløbere, Hegnsmænd og „faste Arbejdere“ fremtidig i det hele blive stillede paa lige Fod med hverandre. De Understøttelser, der fremtidig tildeles Enker efter Mænd af de samme Klasser, tænkes fastsatte til Halvdelen af den paa Grundlag af ovenanførte Regler fastsatte Understøttelse, som Manden oppebar eller kunde have opnaaet, ligesom ogsaa Understøttelserne til efterladte, uforsørgede Børn tænkes forhøjede en Del, dog ikke ud over 40 à 50 Kr. for hvert Barn.

2. Den Hjælp, der hidtil i Sygdomstilfælde er bleven ydet de faste Skovarbejdere af Landbrugsministeriets Understøttelseskasse, har som Regel bestaaet i Refusion af hafte Udgifter til Læge og Medicin samt en mindre, sædvanlig med 66 Øre pr. Dag beregnet, Godtgørelse for Tab af Arbejdsfortjeneste, hvilken Godtgørelse er bleven ydet uden Hensyn til, om den paagældende som Medlem af en Sygekasse ogsaa har modtaget Hjælp af denne. Kun en Del af de faste Skovarbejdere — Forholdet i saa Henseende stiller sig meget forskelligt paa de forskellige Skov- og Plantagedistrikter — have ved Indmeldelse i en af de anerkendte Sygekasser sikret sig den Hjælp, som disse yde, nemlig fri Læge, frit Sygehusophold, fri Befordring af Læge eller Patient, ved enkelte Sygekasser tillige fri Medicin, samt endvidere et dagligt Pengebeløb, der som Regel andrager 40 Øre.

I Overensstemmelse med det ovennævnte Udvalgs Forslag paatænkes det nu at gennemføre følgende Ordning, der i flere Henseender synes at være at foretrække for den hidtidige.

Det gøres de faste Skovarbejdere til Pligt — for saa vidt Adgang dertil staar dem aaben — at indmelde sig i en af Indenrigsministeriet i Henhold til Lov Nr. 85 af 12. April 1892 anerkendt Sygekasse, idet det tilkendegives dem, at de selv ville have at udrede Kontingentet til denne, men at der af Landbrugsministeriets Understøttelseskasse vil blive ydet dem i Godtgørelse for Tab af Arbejdsfortjeneste 1 Kr. for hver Dag, for hvilken de modtage Godtgørelse for Løntab af Sygekassen, samt at Udgiften til Medicin ved den Sygdom, i Anledning af hvilken der ydes dem Hjælp af Sygekassen, vil blive dem godtgjort af Understøttelseskassen, for saa vidt Sygekassen ikke betaler denne Udgift. Som alt antydet ville imidlertid ikke alle — og navnlig ikke alle de nuværende — faste Skovarbejdere kunne indmelde sig i anerkendte Sygekasser, dels fordi der endnu mangler saadanne paa enkelte Steder i de Egne, hvor Statens Skove og Plantager ere beliggende, dels og navnlig fordi et betydeligt Antal af de nuværende faste Skovarbejdere ere over den Alder, hvori Optagelse i vedkommende Sygekasse kan finde Sted, eller af andre Grunde ere udelukkede fra at indtræde i denne. Den Hjælp i Sygdomstilfælde, der af Landbrugsministeriets Understøttelseskasse bør ydes de faste Skovarbejdere, der af disse forskellige dem utilregnelige Aarsager ikke kunne finde Optagelse i en anerkendt Sygekasse, synes ikke at burde bestaa i mindre end en Godtgørelse af 1 Kr. 40 Ø. pr. Dag for Tab af Arbejdsfortjeneste samt Refusion af hafte Udgifter til Læge og Medicin (eventuelt tillige nogen Godtgørelse for Udgift til Sygehusophold).

3. Af de i Statsskovene forefaldende Arbejder falde kun nogle enkelte, mindre betydende ind under Lovene om Ulykkesforsikring af 7. Januar 1898 og 15. Maj 1903. Ved Ulykestilfælde ved andre Skovarbejder er der vel altid blevet ydet vedkommende Skovarbejder eller hans efterladte Hjælp af Understøttelseskassen, men man har dog nu ment saavel for de faste som for de ikke faste Skovarbejders Vedkommende at burde foreslaa, at saa længe der ikke havest nogen Lov om pligtig Ulykkesforsikring af Arbejdere i de Virksomheder, hvortil Skovbruget maa henregnes, vil der ved Ulykestilfælde ved Arbejde i Statsskovene af Landbrugsministeriets Understøttelseskasse være at udrede Dagpenge eller Kapitalerstatning til den paagældende Arbejder eller hans efterladte i samme Udstrækning og med tilsvarende Beløb, som de ovennævnte Love bestemme med Hensyn til den deri omhandlede Ulykkesforsikring.

4. „De kongelige danske Skov- og Jagtbetjentes Forening“, hvis Medlemmer tilhøre Forstetstens forskellige Tjenesteklasser, men af hvilke langt de fleste ere Skovløbere, Hegnsmænd eller „faste Arbejdere“, yder Medlemmerne, naar de paa Grund af Alder eller Svagelighed erholde Afsked fra deres Tjeneste-